

Dom w którym urodził się Ernest Hemingway 339N. Oak Park Avenue

OPIS

Witamy w domu, gdzie w 1899 roku urodził się Ernest Hemingway.

Hemingway jest uznawany za jednego z najważniejszych autorów literatury amerykańskiej 20 wieku. Jest również jednym z najbardziej uznanych na całym świecie autorów amerykańskich 20 wieku. Za życia został uhonorowany nagrodą Pulizera i nagrodą Nobla w dziedzinie literatury.

Ten dom został wybudowany w 1890 roku przez dziadków Ernesta Hemingway ze strony mamy, Ernesta i Caroline Hall. Został zbudowany w stylu znanym jako wiktoriański styl królowej Anny, charakteryzując się dachem w kształcie wieży, z werandą dookoła, wysokimi sufitami i dużymi oknami. To co widać to odnowiony oryginalny dom, udekorowany i umeblowany w taki sposób jak wtedy gdy mieszkał tu Hemingway. Kilka mebli które tu widać były oryginalnymi meblami należącymi do rodziny. Tapeta, zasłony i dywany przypominają te oryginalne na podstawie zdjęć zrobionych przez Dr. Hemingway. Marcelline, starsza siostra Hemingway, przypomniała sobie później że ten dywan był czerwono-rozowy i że ulubionym motywem dekoracyjnym rodziny Heminway była róża.

W 1899 Oak Park był wsią z liczbą mieszkańców jedynie 10,000, mieszcząca się na zewnętrznym skraju obszaru Chicago Metropolitan. Aleja Oak Park nie była wybrukowana z przodu domu. Poł bloku na północ, Aleja Chicago, zaznaczała początek obszarów rolniczych, połączonych z obszarem zalesionym i pozostałościami dawnej prairii. Dr. Hemingway i jego dzieci mogli tam chodzić lub przejechać dystans półtora mili konnym zaprzęgiem do rezerwatu Des Plaines River żeby łowić ryby i polować. Zaczynał się jednal nowy wiek, a wraz z nim przybycie pierwszego do miasta pojazdu mechanicznego.

Ernest urodził się w domu wiktoriańskim, ale to co ważniejsze to fakt, że urodził się w rodzinie której zwyczaje i obyczajowość były wciąż w epoce wiktoriańskiej. Historia jego lat spędzonych w Oak Park, czyli jedna trzecia jego życia, to życie dziecka urodzonego na przełomie technologii nowego wieku, zwłaszcza w dziedzinie komunikacji i podróżowania, które to pomogły w transformacji kultury amerykańskiej. Oprócz pierwszego pojazdu mechanicznego/samochodu, innym wskaźnikiem zmian jest to co można zobaczyć na suficie, a mianowicie było to wyposażenie zaprojektowane do używania gazu i elektryczności. Samochody, elektryczność, telefony, radia, filmy i samoloty spowodowały że świat Ernesta Hemingway był dużo inny od tego który znali jego rodzice.

Rodzina Hemingway, dziadkowie Ernesta ze strony taty, mieszkali po drugiej stronie ulicy w domu ktorego juz tam nie ma. Ojciec Ernesta, Clarence Elmonds Hemingway, znany wszystkim jako "Dr. Ed", znal mlodego Grace Hall z czasow kiedy zostali kolegami w liceum Oak Park River Forest. Po jej ukonczeniu, Ed rozpoczel przedmedyczne studia w Oberlin College w Ohio, zanim otrzymal dyplom Rush Medical College w Chicago. Rozpoczal praktykowanie medycyny kiedy wciuz jeszcze mieszkal ze swoimi rodzicami.

Do momentu gdy mama Grace, Caroline Hall zachorowala na raka, Grace i Ed byli jedynie znajomymi. Ed odwiedzal Caroline w tym domu prawie kazdego dnia zanim zmarla. To doswiadczenie bardzo ich do siebie zblizylo, wynikiem czego byla propozycja malzenstwa. Grace zgodzila sie, ale najpierw chciala zostac profesjonalna piosenkarka.

Po smierci matki, Grace jezdziła do Nowego Jorku na dodatkowe lekcje muzyki. Swoj pierwszy recital dala na scenie Madison Square Garden. W tym momencie uswiadomila sobie, ze jej oczy nie sa w stanie zniesc ostrych swiatel sceny. Myslala ze ta trudnosc zwiazana jest z okresem dzieciinstwa i atakiem szkarlatyny, ktora to spowodowala jej chwilowa utrate wzroku. Po swoim tourne po Europie wraz z ojcem, Grace wrocila do Oak Park i poslubiła Dr. Hemingway, ktory przeniosl sie do domu rodziny Hall i tam wlasnie przyszlo na swiat pierwsze czworo z szostki ich dzieci.

Portret rodziny ktory jest na scianie, pokazuje rodzine Hemingway kiedy jeszcze tu mieszkali. Portret dziadka Hall jest ponizej. Zmarl w 1905 roku, po czym rodzina przeniosla sie do tymczasowego mieszkania obok biblioteki ktorej Marcelline i Ernest zostali regularnymi czytelnikami, a potem przeniesli sie do nowego domu na 600N. Kenilworth. Zauwazmy podobienstwo w wygladzie pomiedzy Ernestem (po prawej) i Marcelline (po lewej). Do tego tematu jeszcze wrocimy w dalszej czesci opisu.

(1) Salon

Najpierw nalezy spojrzec na fotografii tego pokoju, zostala ona zrobiona przez Dr. Hemingway. Zobaczymy, ze portret Grace Hemingway wisial obok kominka, bujanego fotela, pianina i roznych innych rzeczy, ktore nalezaly do rodziny Hemingway kiedy jeszcze tu mieszkali.

(2) Sztuka

W pokoju frontowym, zauwazymy dwie fotograficzne reprodukcje malarstwa pejzazowego. Oryginaly byly wykonane przez Caroline Hall, ktora czesto sprzedawala swoje malowidla. Mlody Ernest bardzo lubil przyrode widziana oczyma artysty. Widywal rowniez przyrode z bardzo bliska przez projekty taksydemii swojego ojca, takie chocby jak "ptaki pod szklem"

Grace Hemingway zachowała członkostwo rodzinne w the Chicago Art Institute, często zabierając tam swoje dzieci. W tym czasie zapoznawała Ernesta z wylaniającymi się wtedy stylami w malarstwie. Zainteresował się i polubił między innymi, dzieła Picasso, Matisse i Monet. Pożyczał nawet pieniądze żeby nabyć ważne malowidło od swojego nowego znajomego, hiszpańskiego malarza – Joan Miro.

Wiele lat potem, podczas wizyty w the Metropolitan Museum of Art w Nowym Jorku z Lillian Ross, Ernest komentował:

“Potrafię zrobić pejzaz jak Pan Paul Cezanne. Nauczyłem się wykonywać pejzaz od Pana Paula Cezanne spacerując tysiąc razy z pustym żołądkiem po Muzeum Luxemburg i jestem całkiem pewny że gdyby był tu Pan Paul, to podobałby mu się sposób w jaki je wykonuję i byłby szczęśliwy że nauczyłem się tego od niego”

(3) Muzyka

Grace wymagała żeby wszystkie jej dzieci uczyły się muzyki. W tym pokoju śpiewała, grała na pianinie (na podobnym do tego który widzimy), na skrzypcach i oczywiście nauczala śpiewu. Ernest zapoznał się z wieloma stylami muzycznymi, włączając popularne religijne i romantyczne utwory, jak również muzykę klasyczną i operową. Nauczył się grać na wilonczeli z orkiestra high school i śpiewał w chorze kościelnym pod kierunkiem swojej matki. Chociaż Ernest nie zademonstrował wyjątkowego talentu muzycznego, czuł się zmotywowany do myślenia na temat powiązań między komponowaniem a pisaniem.

“Kiedy już się nauczysz od kompozytora i ze studiowania harmonii to to powinno być oczywiste. W pierwszych paragrafach ‘Farewell,’ używałem słowa ‘i’ świadomie wiele razy w sposób w jaki pan Johann Sebastian Bach używał nuty w swojej muzyce. Czasami mogę prawie pisać jak Pan Johann- lub, w każdym razie, podobałoby mu się to”

Kilka z wcześniejszych krótkich opowiadań Ernesta także ukazują techniki muzyczne. Zachęcał go do tego jego przyjaciel w Paryżu, Gertrude Stein, recytując takie zwroty jak “roza jest roza jest roza”

(4) Religia

Rodziny Hemingway i Hall były obie bardzo poważne w stosunku do swojej wiary Protestantkiej. Dziadek Hemingwaya, zanim rozpoczął karierę w branży sprzedaży nieruchomości, był współzałożycielem i sekretarzem Chicago’s Young Men’s Christian Association. W tym pokoju, dziadek Hall prowadził codzienne modlitwy i czytania rodzinne. To tutaj chłopiec obserwował swojego dziadka, który mówił bezpośrednio do Pana Boga.

Copyright 2009 The Ernest Hemingway Foundation of Oak Park

May not be copied or reprinted without permission

Page 3 of 10

Podczas służby we Włoszech w trakcie trwania Pierwszej Wojny Światowej, Ernest przeszedł na Katolicyzm, lub jak mówił później, zrobił to pod wpływem Pauline Pfeiffer, jego drugiej żony. Przez całe swoje życie, badał inne tradycje religijne i czasami miał różne swoje wątpliwości. Pewien uczonek stwierdził ze status Hemingwaya jako religijnego, zależy od tego które opowiadanie, który list, która anegdota, lub która nowela mamy przed sobą.” Co do jego uczuć dla sztuki i muzyki, jego późniejsze wierzenia religijne wydają się być produktem jego życiowych doświadczeń raczej niż wcześniejszych nauk rodzinnych. Jednakże, jego zainteresowanie religią było obecne przez całe jego życie.

(5) Biblioteka

Biblioteka pełniła przynajmniej dwie funkcje. Pierwsza to ucieczka dla dziadka Hall, kiedy miał ochotę na poobiedniego papierosa lub drinka z kolegami, bez urazania jego corki i zięcia. Pełniła również funkcje magazynu książek dla tej rodziny zagorziałych czytelników. Ernest nigdy nie uczeszczał do college, ale przez jego życiową pasję do czytania książek stał się szeroko wykształcony. Dzisiaj na Kubie znajduje się zbior ponad 5,000 książek, wciąż nieruszonych, a wiele z nich zawiera notatki na marginesach świadczące o jego poważnych zainteresowaniach.

Na północnej ścianie widac certyfikaty w ramkach, które świadczą o innym wczesnym wpływie – wojnie domowej Stanów Zjednoczonych. Certyfikat po lewej stronie, streszcza krótkie doświadczenie dziadka Hall w the Union Army, gdzie odniósł rane od kuli i został złapany przez siły Konfederatów. Dziadek Hall nigdy nie opowiadał o wojnie i prosił innych żeby nie poruszali tego tematu w jego obecności.

Dziadek Hemingway był świadkiem oblężenia Vicksburg i dowodził oddziałem żołnierzy Afro-Amerykańskich. Przebywał w wojsku rok po jej zakończeniu. Lubił wojskowe ceremonie i spotkania. Dlatego też od tego właśnie dziadka Ernest dowiadyuje się że wojna jest rzeczą straszna – i nie jest to właściwy temat do dyskusji. Od drugiego dziadka, dowiadyuje się że wojna jest źródłem opowiadań o przygodach, heroizmie i poświęceniu. Już nawet jako małe dziecko, jest wystawiony na niejednoznaczność wojny – taka informacja przekazuje w jego późniejszych opowiadaniach o własnych doświadczeniach w Pierwszej Wojnie Światowej (Farewell to Arms), Hiszpańskiej Wojnie Domowej (For Whom The Bell Tolls) i w Drugiej Wojnie Światowej.

Ta melodia jest podobna do tej która była grana przez Caroline Hall, która jako mała dziewczynka udzielała się społecznie i pełniła funkcje kościelne i była również piosenkarka. Malowidła olejne to pradziadkowie Ernesta - the Halls (po lewej stronie i w środku) i prababcia Hemingway (po prawej stronie) Te dwie sowy zostały zastrzelone przez Dr. Hemingway podczas trwania miesiąca miodowego w 1896 roku, podkreśla to fakt, że często trzymał on pistolet pod ręką.

Copyright 2009 The Ernest Hemingway Foundation of Oak Park

May not be copied or reprinted without permission

Page 4 of 10

Telefon Hemingway (#181) pomógł kontaktować się ze szpitalem w Oak Park (był jego współzałożycielem) i z jego pacjentami.

(6) Jadalnia

Według Marcelline typowy ranek wyglądał tak, że Dr. i pani Hemingway jedli śniadanie, a potem zostawiali pokój dla dziadka Hall i dzieci. Po skończeniu śniadania i porannej gazecie, dziadek Hall (zdrobniale zwany Abba, czyli Biblijne imię dla dziadka) przechodził do zabawiania dzieci historyjkami, które przypominał sobie ze swojego dzieciństwa jak również opowiadaniem z udziałem zwierząt. Zwłaszcza te ostatnie miały formę odcinków na każdy dzień.

Ernest uwielbiał opowiadania swojego dziadka i często utozsamiał się z jego bohaterami. Pewnego razu nalegał, żeby zwracano się do niego Carlo gleaming Fiery Eyes, a był to psi charakter bardzo ważny w bajkach Abby o przygodach sfory psów. Było również zwyczajem rodziny, żeby dzieci opowiadały swoje własne historyjki.

Nad kominkiem wisiała głowa sarny, ale nie jest to ta.

(7) Kuchnia

Pomieszczeniem najbardziej godnym uwagi jest kuchnia, z tego powodu, iż Grace Hemingway bardzo rzadko się tutaj pojawiała. Nauczona przez swoją matkę, jak być prawdziwą kobietą, stała się tak, aby wynajmować kogoś, kto by gotował, prał, sprzątał, opiekował się dziećmi i robił wiele innych rzeczy. Grace jednak nauczyła się, jak przygotować ciasto dla towarzystwa, podczas gdy Dr. Hemingway lubił przygotowywać posiłki dla rodziny.

Grace również wyrażała pewne poglądy jako nowoczesnej kobiety, angażując się w ruch sufragetek.

Kiedy w późniejszym wieku Ernest rozglądał się za panną młodą, jego uwagę zwracała dojrzała, inteligentna kobieta pracująca. Agnes von Kurovsky, jego pierwsza miłość, była profesjonalną 26-letnią pielęgniarką, kiedy Ernest miał wtedy zaledwie 19 lat. (zobacz Farewell to Arms) Jego pierwszą żonę, Hadley Richardson, była o 8 lat starsza i była już bardzo poważaną pianistką. (zobacz A moveable Feast) Pauline Pfeiffer była 5 lat starsza i była profesjonalną dziennikarką. Obydwie panie Hadley i Pauline, wniosły majątek do tego małżeństwa. Martha Gellhorn i Mary Welsh były także dziennikarkami. Było jasne, że Ernest interesował się kobietami, które, choćby pod pewnymi względami, przypominały jego matkę.

Krzesła kuchenne zostały powierzone Fundacji od członków rodziny i były tam w domku letniskowym, kiedy Ernest był dzieckiem.

Copyright 2009 The Ernest Hemingway Foundation of Oak Park

May not be copied or reprinted without permission

Page 5 of 10

(8) Pokoj Wujka Tyley

Benjamin Tyley Hancock był uduchowionym kawalerem średniego wieku i bratem Carolyn Hall i mieszkał wraz z rodziną. Kiedy nie wyjeżdżał w interesach sprzedawał żelazne i mosiężne łózka dla prestiżowego Miller Hall Co. Był bardzo eleganckim i lubiącym zabawę wujkiem dla Ernesta i jego siostr, opowiadał im liczne historie swoich podróży, wspominając jego chłopięce doświadczenia na morzu wraz z jego rodzeństwem i kapitanem statku, kiedy zmarła ich matka. Jego opowiadania poszerzyły horyzonty Ernesta, a wyjątkowe prezenty jakie przynosił dzieciom zawsze powodowały wiele radości. Miał bardzo duży wkład w kulturę rodziny, zabierając dzieci do modnych restauracji, śpiewając oraz grając na pianinie i flecie. Organizował rodzinne spotkania, bawił się z dziećmi i chodził na ryby. Przez krótki czas był zareczony z jedną z piękniejszych pokojówek w okolicy, co wywołało entuzjazm całej rodziny. Marcelline wspomina że słyszała go jak płakał w swoim pokoju, kiedy to ta pani zmieniła swoje zdanie i tak bardzo był tym rozczarowany. Opowiadania wujka Tyley były podstawą dla opowiadania Ernesta "A Sea Voyage", które napisał w wieku dwunastu lat.

(9) Pokoj pokojówki

Tak jak w wielu rodzinach należących do klasy średniej, kucharz oraz inne osoby mieszkaly wraz z rodziną i schodziły do kuchni i piwnicy lub toalety na zewnątrz za schodami. Uczestniczyli w rodzinnych modlitwach i jedli śniadania z dziećmi w kuchni. W niektórych przypadkach, byli uczeni przez Grace Hall Hemingway, co dawało dzieciom sposobność konwersowania z nimi w ich języku. Szacunek jakim się cieszyli był podstawą dla Ernesta która pozwoliła mu nauczyć się doceniać przyjaznych ludzi pochodzących z mniej zamożnych i wykształconych środowisk, pisał o nich z sympatią w swoich książkach w późniejszych latach.

Zauważny drewniany nie przykryta dywanem podłoga, łatwiejsza do umycia, między miejscem gdzie mieszkaly pokojówki. Dr. Hemingway zawsze przywiązywał dużą uwagę do czystości, zauważmy również listy mebli w każdej z sypialni. Prawdopodobnie były one trzymane przez Grace w celach ubezpieczenia, przedstawiając również jasno fakt, iż Dr. i Grace mieli oddzielne sypialnie.

Ciepło z pieca kuchennego pozwalało ogrzać pokój, co było jednak przyjemniejsze zimą niż latem.

(10) Łazienka

Opis łazienki został dostarczony przez pewną starszą panią która miała 7 lat, kiedy jej tato, właściciel sklepu spożywczego, Samuel Osgood, kupił ten dom od rodziny Hemingway w 1905 roku. Opowiedziała ona gdzie znajdowała się marmurowa umywalka, naczynie do mycia stóp, toaleta i wbudowana we wnękę szafka. Jedne z drzwi do szafki zostały znalezione na strychu podczas odnawiania, a lakier taki był używany do

wyrobów drewnianych w domu. Nabywane czarno-białe kafelki były bardzo popularnym materiałem w tamtym okresie. W późniejszym okresie łazienka została nieco powiększona, aby pomieścić większą wannę dla powiększającej się rodziny.

(11) Pokój dziecienny

Grace lubiła udawać, że jej pierwsze dwoje dzieci były bliźniętami tej samej płci. Czasami ubierała je tak samo, żeby wyglądały jak dwie dziewczynki lub dwaj chłopcy, obcinając im włosy w takim samym stylu. Nawet zatrzymała Marcelline rok dłużej w przedszkolu, żeby ona i Ernest mogli rozpocząć pierwszą klasę razem. W tych czasach posiadanie bliźniąt było bardzo rzadkie i modne. To okazjonalne przebieranie dzieci trwało do czasu, aż Ernest rozpoczął naukę w szkole. Podczas gdy inni rodzice mogli okazjonalnie przebrać małego chłopca za dziewczynkę, Grace prawdopodobnie robiła to częściej niż pozwalał obyczaj. Przynajmniej jeden autor biografii przyznaje, że Ernest nie znosił tych praktyk przebierania. Ernest i Marcelline spali w takich samych białych łóżeczkach, a wiele lat później Marcelline przyznaje, że pościel w jej łóżku była opuszczona, podczas gdy u Ernesta musiała być podniesiona. Było jasne, że zależało jej na tym, by nie była uznawana za zaledwie bliźniaczkę, tylko starszą siostrę.

Pudełko z zabawkami, które znajduje się na podłodze należało do Marcelline.

(12) Sypialnia Grace

To jest być może najbardziej precyzyjnie odnowiony pokój w całym domu, ponieważ pozostałość oryginalnej tapety została znaleziona w szafie, pozwalając na to, by się dowiedzieć, jaki był jej kolor i wzór. Pani Hemingway zajmowała ten pokój i to tutaj właśnie zostało urodzonych czworo z sześciu jej dzieci. Dr. Hemingway był przy porodzie każdego z nich. Kiedy narodził się Ernest, Dr. Ed, poszedł na frontową werandę i obwiesił tam nowinę, scena ta została pokazana w 1999 przez kamerami, wraz z trzema synami Ernesta.

Wzajemność między Grace a Ernestem cieszyła się szczególnym zainteresowaniem ze strony uczonych. To zainteresowanie wywodzi się z jej dużego wkładu w jego edukację, jak również i konfliktów, które zaczęły się pomiędzy nimi wylaniać.

Powazny konflikt pojawił się, kiedy Ernest powrócił z Drugiej Wojny Światowej i nie miał ochoty szukać pracy czy uczęszczać do college. Gdy osiągnął wiek 21 lat, wciąż spędzał dużo czasu w rodzinnym domu w Michigan, gdzie polował, chodził na ryby i gdzie lubił również towarzystwo miejskich dziewcząt. Oboje rodzice starali się zmotywować go, żeby stał się niezależny i miał lepsze maniery. W końcu, tuż po jego 21 urodzinach, Grace wyczyła mu informacje o eksmisji w formie długiego listu. W liście tym wyjaśnia, że "matczyna miłość wydaje się jak bank" - i że we wczesnym dzieciństwie dziecko cały czas sięga do tego banku przez ból matki, brak snu, dogłębne, uspokajanie, kąpienie, ubieranie i zabawianie."

W liście tym wyjaśnia, że "matczyna miłość wydaje się jak bank" - i że we wczesnym dzieciństwie dziecko cały czas sięga do tego banku przez ból matki, brak snu, dogładanie, uspokajanie, kapanie, ubieranie i zabawianie." Potem mama zapewnia "miłość i współczucie, opiekując się w chorobie, ucząc, prowadząc." etc. W końcu oczekuje się aby dziecko uzupełniło to konto zyciowym słowem, pomocą i drobnymi prezentami. Grace pisze, że Ernest nie zrobił żadnego takiego 'wkładu oszczędnościowego' i wylicza jego mankamenty, włączając określenia 'leniwy, szukający przyjemności i lekceważący swoje obowiązki wobec Boga." Konkluzja tego jest napisanie stwierdzenia 'nie ma nic przed tobą oprócz bankructwa: wyjales za dużo z tego kłosa.' Pisze żeby nie wracał do momentu aż "jego język nauczy się żeby nie obrażać i zawstydzając swojej matki."

Później miało również miejsce pewne tarcie pomiędzy Ernestem a jego rodzicami, spowodowane ich reakcją na jego wczesne opowiadania. Uznali za skandalizujący język który zawarł się w książce 1924, In Our Time, do tego stopnia, że Dr. Hemingway zwrócił książkę wydawcy. Można sobie wyobrazić ich reakcje na postacie i język który znajduje się w książce The Sun Also Rises.

Największy rozłam jednak, nadszedł w roku 1928, wynikiem czego było samobójstwo Dr. Hemingway. Jako jedyny z całej rodziny, Ernest obwiniał o to matkę. Czuli że miała dominującą osobowość i spowodowała tym depresję ojca. Inni członkowie rodziny nie zgadzali się z tą opinią, twierdząc że powodem było to że choroba Dr. Ed została źle zdiagnozowana jako cukrzyca, i to że również stracił on znaczną część oszczędności rodzinnych w inwestycji na Florydzie. Należy również pamiętać, że zawsze trzymał pistolet pod ręką.

Ten rozłam pomiędzy matką a synem już nigdy się w pełni nie zagoił. Ernest już nigdy nie powrócił do Oak Park po pogrzebie ojca w 1928 roku. Utrzymywali rzadki kontakt korespondencyjny z Grace, nawet założyli wspólne konto w banku, aby pomóc jej utrzymać się w ostatnich latach jej życia. Jednak już nigdy jej nie wybaczył.

Ernest czasami wspominał swój gniew kiedy widział jak jego matka traktowała ojca i jej wysiłki by Ernest wspierał ją w jej opiniach. Jednak jej wpływ na niego był ogólnie pozytywny, zwłaszcza jej wysiłek by zapoznać dzieci ze sztuką oraz jej miłość do nich.

(13) Pokój Dr. Hemingway

Było zwyczajem wiktoriańskim kulturowanym również przez Ernesta Hall i jego żonę Caroline zajmowanie oddzielnych sypialni. Dr. Ed i Grace również tak zrobili, było to również wygodne dla obojga, kiedy jedno z nich nie spało do późna. On często miał wizyty pacjentów, a ona opiekowała się dziećmi. Istnieją raczej niewielkie dowody na konflikt małżeński w trakcie tych lat, pomimo tego w co Ernest później wierzył. Dr. Ed miał wiele zainteresowań włączając w to Indianie strzałki wodne, taktwo i inne znaleziska.

Kolekcjonował również różne okazy przyrody, a niektóre z nich trzymał zakonserwowane w butelkach na strychu. Wymyślił rodzaj pincety która została wyprodukowana, jednak nie chciał tego opatentować z powodu swojego jedyne go celu, którym było niesienie ulgi – a nie robienie pieniędzy. Grace czasami zarabiała więcej pieniędzy niż Dr. Ed, ale prawda jest również to, że często leczył on swoich pacjentów bezpłatnie i nigdy nie wysyłał ponaglenia do zapłaty.

Podczas gdy Grace uczyła swoje dzieci sztuki, muzyki i literatury, Dr. Ed uczył je o nauce, medycynie, przyrodzie, polowaniu, łowieniu ryb i dyscyplinach sportowych. W ten sposób oboje rodzice mieli do zaoferowania swoim dzieciom najszersze z możliwych wykształcenie. To co uczyniło Ernesta tak wyjątkowym, to jego wielki apetyt na naukę. W zasadzie wszystko było w zakresie jego zainteresowań. Dorastał interesując się boksem tak samo jak i poezją, znajdował przyjemność w uczeniu się o innych kulturach i językach. Jednakowo cieszył się wycieczkami do paryskiej kawiarni, na karaibską wyspę, do Afryki na safari, czy łódzka po morzu. To jego ojciec wprowadził go w to co tak bardzo polubił i potem pokochał – dlatego też kochał on bardzo swojego ojca i był w głębokiej żalobie po jego śmierci.

(14) Pokój Abby

Spojrzymy na formalny portret Abby i Grace u szczytu stołu. Widac tutaj jak ma na sobie wykrochmalony kołnierzyk i mankiety, muche i poranny płaszcz – był zupełnie jak angielski gentleman. W tym okresie życia Ernest Hall przeszedł na emeryturę jako współwłaściciel bardzo dochodowego biznesu związanego z nozownictwem, praca równoległa do tej którą wykonywał jego ojciec w Sheffield, w Anglii. Ernest Hall inwestował również w akcje i papiery wartościowe.

Teraz spojrzymy na tę dużą fotografię na ścianie, ukazującą Abbe z trójką swoich wnucząt. Otoczenie to las w Michigan, gdzie Abba ma na sobie ten sam formalny strój. Zauważmy Ernesta po lewej stronie, trzymającego w dłoni strzelbę. Pozwolił mu pierwszy raz wystrzelić z niej kiedy miał dwa i pół roku. To co ważniejsze to wyraz jego uczuć dla swojego dziadka co przedstawia poza Ernesta.

Pan Hall zmarł tutaj w 1905 roku, po tym jak przez kilka miesięcy cierpiał na chorobę Brighta – schorzenie nerek. To była pierwsza taka sytuacja kiedy Ernest Hemingway widział śmierć osoby którą kochał. W czasie pogrzebu dziadka, w salonie na dole, Ernest miał 6 lat; wystarczająco dużo by zrozumieć co się stało.

Śmierć stała się częstym tematem w późniejszych opowiadaniach i nowelach Hemingway. Jak zwykł mawiać “Zylem ze śmiercią prawie całe moje życie i rozdzielanie jej było moim faszem”

Dziecięce doświadczenia pierwszych lat życia są ogromnej wagi w rozwoju dziecka. Zostało to udokumentowane w wielu badaniach z psychologii dziecięcej.

Dla Ernesta, jego pierwsze 6 lat życia było bardzo szczęśliwych. Mieszkał w ciepłym domu, pełnym miłości, muzyki, zabawy i wiary, zachęcany do probowania rzeczy nowych – cudowne miejsce dorastania.